

אחרית דברי הנשיא

לאחרונה ניתנו כמה פסקי דין מרכזיים, למשל בעניין חוק החרם ובעניין העלאת אחוז החסימה, שהיו אות הסיום לכהונתו של הנשיא גרוניס. אמנם ההלכות שהעניקו לבית המשפט העליון כוח בלתי מוגבל נותרו בעינם גם בתקופתו של גרוניס, אולם בהחלט ניכרת התמתנות בהפעלתו

דניאל פרידמן

שהציבה אותו על גבול הפוסט-ציונות. די להזכיר אחדים מפסקי הדין שניתנו באותם ימים, למשל את חיוב המדינה להחזיר ללבנון לוחמי חיזבאללה שריצו את עונשם, וזאת בשעה שחיזבאללה ללה סירב למסור מידע כלשהו על רון ארד (פס"ד "קלפי המיקוח"), דיון באספקת חשמל ודלק לשלטון החמאס בעזה, והתערבות ופיקוח על מהלך הלחימה בארגוני הטרור. תופעות אלה נעלמו בתקופתו של גרוניס. במבצע "צוק איתן" לא הייתה שום עתירה מסוג זה לבג"ץ; כנראה חלחלה ההבנה שאין סיכוי לעתירות כאלה. הייתה אמנם עתירה לבג"ץ של ארבע גו"ן "בצלם", שדרש מרשות השידור לאפשר לו להציג בשידור פרסומת שמות של ילדים שנהרגו בעזה, אולם העתירה, שלא נגעה לניהול הלחימה, נדחתה.

התפתחות חיובית הייתה גם בעניין פסק הדין שניתן כנגד דעת מיעוט של השופט חנן מלצר, ובו אושר למוסד טפה דיראני, שהוחזר ללבנון וחזר להיות פעיל בארגון טרור, להגיש תביעת פיצויים על עינויים שלטענתו עבר בישראל. פסק הדין בוטל בדיון הנוסף בהרכב בראשות גרר

השופט אשר גרוניס הוא במובנים אחדים ממשיכם של השופטים הדגולים יואל זוסמן ושלמה לוי. הוא הכיר בחשיבותו של הצד הפרוצדורלי במשפט, והייתה בו צניעות שהקרינה על תפקידו כשופט. הוא הבין את גבולות המשפט והכיר בכך שבכל הנוגע לסבירות, אין לבית המשפט יתרון על פני הממשלה והכנסת. לפיכך עילת ההתערבות של "חוסר סבירות", שתפסה אצלנו את מרכז הבמה, יש לה מקום רק בשוליים, אם בכלל. גרוניס לא היה נשיא דומיננטי ולא הכתיב את הקו של בית המשפט. עמדתו ההגיונית בעניין העילה של "חוסר סבירות" לא נהפכה לעמדת בית המשפט, ולא פעם הוא נותר במיעוט. עם זאת הייתה לו השפעה ניכרת.

פרופ' דניאל פרידמן,
שר המשפטים בשנים
2007-2009

נושאי ביטחון

בתקופת נשיאותו של גרוניס חלה רגיעה מסוימת במהפכה המשפטית. אפשר שהשינוי הדרמטי ביותר התחולל בכל הנוגע ליחס לטרור. המהפכה המשפטית טיית בשיא ימיה התאפיינה בקנאות שבה הגן בג"ץ על זכויות הטרוריסטים והכי ביד על המאבק בהם, במידה

**אנו עדים לשיפור במצב
שקדם לתחילת כהונתו של
גרוניס, אולם הדברים עדיין
רחוקים מלהשביע רצון, ובית
המשפט ממשיך לגבות
מעצמו, ממערכת המשפט
ומהמדינה כולה את מחיר
המהפכה המשפטית**

אולם ג' בבית המשפט העליון

**בית המשפט העליון
נזהר בתקופתו של
גרוניס מהתערבות
בחקיקה המיועדת
להגן על המדינה
הציונית מפני
המבקשים לערערה.
תוצאה זו הושגה
לא פעם על חודו
של קול, לכן נראה
שהאידיאולוגיה
הרדיקלית עדיין
נטועה בו עמוק**

באוניברסיטה הפתוחה". על דרכו החדשה של קוני-טאר למדנו לאחר ששוחרר בעסקת חילופי שבויים, כאשר חזר כגיבור לחיזבאללה וזכה למעמד בכיר בארגון הטרור.

פרשת הפריבילגיות לאסירים הביטחוניים הת-עוררה בתקופת כהונתי בממשלת אולמרט, בשעה שגלעד שליט היה כלוא בידי החמאס ולא זכה לשמץ ממה שאסירי החמאס זוכים לו בישראל. ועדת שרים בראשותי החליטה להקים צוות מקצועי, והכ-וונה הברורה הייתה להגביל את זכויות האסירים החברים בארגוני הטרור למה שנדרש על פי המש-פט הבינלאומי, אך לא יותר מזה. לאחר שהתקבלה עמדת הצוות המקצועי החליט השב"ס להפסיק את הנהוג שמכוחו הותר לאסירים הביטחוניים ללמוד באוניברסיטה הפתוחה. עתירת האסירים למחוזי נדחתה, וערעור לעליון בהרכב גרוניס, מלצר ושהם נדחה בפסק דין קצרצר שקבע כי "לא נמצא בדיון, כולל המשפט החוקתי, עיגון לזכותו של אסיר ללמוד לימודים גבוהים תוך כדי שהותו בכלא". נאמר גם

ניס, ודעת המיעוט של מלצר נהפכה לדעת רוב. אולם העובדה שנמצא רוב דחוק בלבד (ארבעה נגד שלושה) כדי לבטל פסק דין כה בעייתי מלמדת שהגורם הרדי-קלי עדיין נטוע עמוק בבית המשפט העליון.

התפתחות נוספת נוגעת לאסירי הטרור, שזכו בי-שראל לשפע זכויות ובהן זכות ללימודים אקדמיים. מאלף במיוחד עניינו של הטרוריסט סמיר קונטאר, שביצע את הרצח הזוועתי בבני משפחת הרן בנה-ריה. בהיותו במאסר למד במשך יותר משלוש שנים מדעי הרוח בהתכתבות. הוא לא הסתפק בכך ודרש שיאפשרו לו להתקשר בטלפון עם המדריכה שלו באוניברסיטה הפתוחה. השב"ס התנגד מטעמי בי-טחון. בדיון בעליון סוכם שהשב"ס ישקול הסדר שיאפשר לקונטאר לשוחח בטלפון עם האוניבר-סיטה בנוכחות קצינת החינוך. פסק דינו של השו-פט יצחק זמיר נוטף ליברליות, ודבריו על קונטאר ממחישים את הנאיביות שבו: "הלימודים... הם... בעלי חשיבות רבה בדרך החדשה שבחר לעצמו", ולכן "טוב עשה שב"ס שאיפשר (לקונטאר)... ללמוד

שיש בסיס להבחנה בין האסירים הביטחוניים לא-סירים הפליליים, וכי "כי אין מדובר באפליה פסולה" (עם זאת, ביחס לאסירים הקרובים לסיכום לימודיהם נותרה אפשרות שיינתן להם להשלים).

למרבה התדהמה אישרה השופטת מרים נאור דיון נוסף על פסק הדין. הדיון התקיים לפני שבעה שור-פטים ונדחה פה אחד (דנג"ץ 204/13 (2015)), מה גם שהוברר שהלימודים של האסירים שדובר בהם ממומנים על ידי ארגוני הטרור כחלק מה"תגמול" הניתן למבצעי הטרור. אולם אצל שלושה מהשופ-טים, ביניהם נאור עצמה, אפשר למצוא אמירות אגב המסתמכות על פסק דינו של זמיר בפרשת קונטאר, למשל "אין להטיל על אסירים ביטחוניים מגב-לה על קשר עם אנשים מחוץ לבית הסוהר אם אין היא נדרשת על יסוד שיקולים ביטחוניים או שיקור-לים ענייניים אחרים". הלקח

משובו של קונטאר לעולם הטרור כנראה לא נלמד.

הבעיה המרכזית נעוצה באי-הבנת המשמעות של זבקות רדיקלית ברעיונות ליברליים-כביכול בהקשר בלתי מתאים, זה של מלח-מת הטרור המתנהלת נגד-נו. בצדק ציין השופט מלצר שאם ננקוט עמדה כזאת, "יצומצם כוחה של הרשות

המבצעת להילחם בטרור על דרך של שלילת הטבות, ובין השאר להפעיל מנופים הכרחיים ולגיטימיים כנגד פעולות של פיגועי-מיקוח". ואכן, הטבות היתר (מעבר למה שדורש הדין הבינלאומי) הניתנות לא-סירי הטרור הן כלי לגיטימי במשא ומתן המתנהל עם ארגוניהם ובהגנה על שבוינו הנופלים בידיהם. מי שמבקש להרעיף זכויות והטבות על אסירי ה-טרור בלי לאפשר את שלילתם, ראוי שידע שהוא עלול לפגוע בזכויות האדם של חיילי צה"ל העלולים ליפול בידי ארגוני הטרור.

חוק ועדות הקבלה וחוק החרם

ההתמתנות של בית המשפט העליון בתקופת גרוניס משתקפת גם בעניין "חוק ועדות הקבלה". בחוק זה הגיבה הכנסת על פסק דין קעדאן שניתן

בהרכב בראשותו של אהרן ברק, ובו פסל בג"ץ הסדר שנעשה על ידי הסוכנות היהודית לגבי היישוב קציר, שהיה פתוח רק למתיישבים יהודים. על פסק דין קעדאן נמתחה ביקורת. רות גביזון פרסמה ב"הארץ" מאמר שנשא את הכותרת "ליהודים זכות ליישובים משלהם", וציינה: "יהודים הם אמנם רוב בישראל, אך הם מיעוט קטן באזור עוין. בתוך המדינה יש מיעוט גדול המשתייך לאומה הערבית, שהיא הרוב הגדול באזור. הרצון לייצב שליטה בשטח ישראל, כל עוד אינו פוגע בזכויות מוקנות של ערבים, הוא אינ-טרס לגיטימי". גם הנשיא לשעבר משה לנדוי מתח ביקורת חריפה על פסק הדין.

חוק ועדות הקבלה קובע כי ביישוב קהילתי כפרי בנגב או בגליל המאוגד כאגודה שיתופית, ומספר בתי האב בו אינו עולה על 400, הקצאת מקרקעין טעונה אישור ועדת קבלה הרשאית לסרב לקבל מועמד, בין השאר מפאת אי התאמתו למרקם החברתי-תרבותי של היישוב. בחוק נקבע שאין לסרב לקבל מועמד מטע-מי גזע, דת, מין, לאום, גיל, מעמד אישי, נטייה מינית או ארץ מוצא; למרות זאת הוג-שה עתירה לבג"ץ לפסילת החוק, מחשש שימשש בכל זאת כדי לדחות מועמדים

פסק הדין בעניין חוק החרם משקף, גם אם לא במישרין, התנערות מפסיקה קיצונית של העליון בשיא תקופתו המהפכנית, דוגמת זו שהכשירה את הסרט "ג'נין ג'נין" על השקרים שבו

ערבים וחברי קבוצות אחרות הנחשבות לא רצויות. בג"ץ החליט ברוב דחוק של חמישה נגד ארבעה שלא לפסול את החוק (בג"ץ 2311/11 (2014)). התוצאה אמנם חיובית, אולם הרוב הדחוק שבה התקבלה מלמד עד כמה מושרשת הגישה האקטיביסטית בעליון כאשר רק כחוט השערה בינה ובין התוצאה ההפוכה.

לאחרונה סירב בג"ץ, גם זאת ברוב דחוק למדי, לפסול את החוק הידוע כ"חוק החרם", הקובע שמי שמפרסם ביודעין קריאה פומבית להטלת חרם על מדינת ישראל או על אדם או על גורם אחר מחמת זיקתו למדינה, מבצע עוולה שבגינה הוא עשוי לה-תחייב בפיצויים. בית המשפט אמנם פסל את הס-עיף שאיפשר פסיקת פיצויים ללא הוכחת נזק, אולם דחה את הדרישה לפסול את החוק כולו או חלקים

לילי. נראה שהעובדה שמונו לבית המשפט העליון שופטים שהרקע שלהם אינו תביעתי נותנת את אותותיה. במקרים אחדים ביטל בית המשפט הרשעות משום שאשמת הנאשם לא הוכחה מעבר לכל ספק סביר (למשל ע"פ 3636/12 (2013)). גם ההרשעה של מארגן מרוץ מכוניות בהריגה בעקבות מותם בתאונה של שניים מהמשתתפים הומרה לאשמה פחותה יותר (דנ"פ 404/13 (2015)). השופט גרוניס הוכיח את עצמו כבעל נטייה ליברלית בתחום המשפט הפלילי, ודעת המיעוט שלו בדנ"פ 10987/07 היא מופת לגישה ראויה בפרשנות חקיקה פלילית ובהדגשת עקרון החוקיות. אולם הסיכון של הרשעת חפים מפשע עדיין גבוה. כמו כן, למיטב ידיעתי אי אפשר למצוא בפסיקה הסתייגות מהעבירה של הפרת אמונים הגוררת ענישה רטרואקטיבית ופוגעת בעקרון החוקיות ובזכויות אדם יסודיות. גם העובדה שהדיון בעניינים פליליים נמשך שנים ארוכות, ומדי פעם בפעם אף נע בתנועת פינג-פונג בין העליון למחוזי, פוגעת בזכות היסוד של הנאשם שמשפטו יתברר במהירות. זכות זו, שבית המשפט נמנע מלהכיר בה, נהפכת בישראל למרמס.

חוק המסתננים

בצד הפחות חיובי של תקופת כהונתו של גרוניס אצביע על הפסילה השנייה של עיקר "חוק המסתננים" (בג"ץ 7385/13 (2014)) (כנגד דעתו של גרר-ניס, שאליה הצטרף השופט הנדל, כי יש לשנות רק את ההוראה הנוגעת למספר ההתייצבויות של המסתנן המוחזק במתקן פתוח). זאת אף שהחוק השני רוכך בהשוואה לקודמו שנפסל. הפרשה גם ממחישה שאין מתנות חנם; הענקת זכויות למסתננים פוגעת בזכויותיהם של תושבי דרום תל אביב, שמהם בית המשפט בחר להתעלם.

בג"ץ ראשי הרשויות

עוד היינו עדים לתופעה המזכירה שבה בית המשפט בוחר להעניק לחוקי הכנסת פירוש הסותר את לשון המחוקק והן את כוונתו. כך אירע בפרשת ראשי הרשויות שהוגשו נגדם כתבי אישום, כשהחוק העדיף את חזקת החפות ואילו בית המשפט בחר לפסוק נגד המחוקק ונגד חזקת החפות (בג"ץ 4921/13 (2013)) (גם הפעם בניגוד לעמדתו הסבי-

עמדתו ההגיונית בעניין עילת הסבירות לא הייתה לעמדת בית המשפט. גרוניס

נוספים בו. התוצאה החיובית היא שבית המשפט הכיר בזכות המדינה להגן על עצמה. כפי שציין השופט מלצר בדעת הרוב, "החוק נכלל במסגרת הדוק-טרינה של מדינה מתגוננת". פסק הדין גם הצביע על ההבחנה בין הבעת דעה גרידא ובין קריאה לביצוע מעשה פסול, ובענייננו – קריאה לחרם. בכך הובהר גם שרעיונות שהושמעו אצלנו, למשל כי איש אקדמיה זכאי לקרוא לחרם על המוסד המעסיק אותו – אינם מתקבלים על הדעת, ואי אפשר להצדיקם לא באמצעות חופש הביטוי ולא באמצעות החופש האקדמי. פסק הדין משקף, גם אם לא במישרין, התנערות מפסיקה קיצונית של העליון בשיא תקופתו המהפכנית, דוגמת זו שהכשירה את הסרט "ג'נין ג'נין" על השקרים שבו.

המשפט הפלילי

התפתחויות חיוביות שהחלו בחלקן עוד לפני כהונתו של גרוניס ניכרות גם בתחום המשפט הפ-

רה של גרוניס). באו הבחירות ולימדו שהציבור לא התרשם מהפסיקה, בחר מחדש את כל ראשי העיריות שביית המשפט פסל ושם ללעג את בית המשפט פט. באה הכנסת, הצילה את כבודו של בית המשפט ותיקנה את החוק.

העלאת אחוז החסימה

בין פסקי הדין המרכזיים שפורסמו בשלושת החודשים שעמדו לנשיא גרוניס להשלמת כתיבתם גם פסק הדין בעניין אחוז החסימה, שהכניס את העלתה ל-3.25%. בעבר הועלה אחוז החסימה כמה פעמים. במקרה אחד, שקדם לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, עתר אדם לבג"ץ נגד העלאת אחוז החסימה מ-1% ל-1.5%. הרכב של שלושה שופטים דחה את עתירתו בפסק דין המשתרע על עמוד אחד והטיל עליו הוצאות (בג"ץ 4329/91 (1991)). אולם כעת נדונה העתירה בהרכב של תשעה שופטים, שכתבו לא פחות מ-80 עמודים. זוהי דוגמה לדרך שבה בית המשפט מסתבך ומטיל על עצמו עומס מיותר בנושא שאינו מעניינו. משקבעה הכנסת ברוב חבריה (לפחות 61) את אחוז החסימה החדש, לא היה מעניינו של בית המשפט לעסוק בכך. מה גם שמפסק הדין הארוך והמיותר נראה שהנושא העיקרי שהטריד

בשנת 1991 דחה הרכב של שלושה עתירה נגד העלאת אחוז החסימה בפסק דין בן עמוד אחד. השנה נדונה עתירה באותו נושא בהרכב של תשעה שכתבו לא פחות מ-80 עמודים. זוהי דוגמה לדרך שבה בית המשפט מטיל על עצמו עומס מיותר בנושא שאינו מעניינו

את השופטים היה השפעת אחוז החסימה על ייצוג מיעוטים, בעיקר המיעוט הערבי. אך מתברר שהערותם היו שני אזרחים יהודים, ואף אחת מהמפלגות הערביות לא עתרה לבג"ץ. די היה בשיקול זה לדחות את העתירה על הסף. במקום זאת זינק בית המשפט על הנושא כמוצא שלל רב.

העתירה נדחתה ב-13 בינואר 2015 (כנגד דעתו החולקת של השופט סלים ג'ובראן) ללא נימוקים. מעט לאחר מכן הוגשו רשימות המועמדים, והתברר שהמפלגות הערביות התאחדו, והחשש מהיעדר ייצוג של מפלגה ערבית בכנסת ירד מהפרק. גם זה לא הרתיע את בית המשפט מכתובת עשרות עמודים

דים שפורסמו ב-12 במרץ 2015, ימים ספורים לפני הבחירות. בית המשפט הגיע למסקנה נכונה ובצדק דחה את העתירות (בג"ץ 3166/14 (2015)), אולם הנימוקים שניתנו, שהם בגדר אוביטר גמור, היו מיותרים ומזיקים. דובר בהם בהרחבה על זכויות מיעוטים לייצוג, אך רוב השופטים הכירו בכך שאין לבית המשפט שום מושג מה תהיינה ההשלכות של העלאת אחוז החסימה. במקום להסיק מכך שמוטב להניח לנושא, בחרו השופטים להשאיר את השאלה פתוחה ולהזמין התדיינות נוספות בעתיד.

השופט רובינשטיין אף הצביע על "הציווי המ-תמיד שעלינו ללמוד את לקחי תולדותינו והיותנו כיהודים מיעוט בארץ גלות". זה אוביטר נאה, שאינו מלמד דבר. היהודים הם מיעוט במדינות רבות, אך לא שמעתי על קהילה החפצה להקים מפ-

לגה יהודית בארצות הברית, באנגליה או בצרפת, או כי יש תועלת במפלגה כזאת. בפסק הדין דובר גם על מדינות שחוקקו חוקים שנועדו להבטיח ייצוג למיעוטים, אך הכנסת לא חוקקה חוקים כאלה, ומן הסתם סברה שאין להם מקום. מובן שלא תפקידו של בית המשפט לתפוס את מקומה ולהעניק לנו חקיקה שכזאת. ובכלל, האם מוסמך בית המשפט לחייב את הכנסת להנהיג שיטת בחירות או אחוז חסימה שיהיה בכוחו

להבטיח לא רק את קיומן של מפלגות ערביות אלא גם מפלגות דרוזיות, צ'רקסיות, בדואיות ועוד (והאם זכותן פחותה משום שבניהן משרתים בצה"ל)? ראוי גם להצביע על כך שבני מיעוטים השתלבו במפלגות יהודיות שבמסגרתן יש להם השפעה ויכולת לסייע לבני עדתם, במידה העולה אולי על ההשפעה במסגרת מפלגתית נפרדת. כך נוהגים יהודים במדינות שבהן הם מיעוט, ואפשרות זו ממלאה את דרישות הדמוקרטיה.

אמנם ייתכן שאישים בעלי השקפה המתנגדת לקיומה של מדינת ישראל כמדינת הלאום היהודית יתקשו להשתלב במפלגה יהודית, אולם לא תפקיד

דו של בית המשפט להבטיח את קיומן של מפלגות בעלות אידאולוגיה שכזאת.

היועץ המשפטי לממשלה

לבסוף אפשר להצביע על הנזק שנגרם משום שבית המשפט השאיר בעינה את החקיקה השיפוטית המופת־רכת שהעניקה ליועץ המשפטי כוח ללא מצרים, וצירף לכך חקיקה שיפוטית נוספת, המנוגדת לחקיקה של הכנסת וגוזרת שיתוק על המדינה בתקופת בחירות. הנזק הניגם גם בעקבות זאת כבר גלוי לעין, אולם בית המשפט ממשיך לדגול בעמדתו (בג"ץ 1004/15 (2015)). אמנם השופט סולברג ציין כך:

“עד שאנו תרדמים לפגיעה באמון הציבור, שמא שייקולים פוליטיים ולא ענייניים יעמדו בבסיס החלטות הממשלה ושריה בתקופת בחירות, שומה עלינו לחשוש מפני פגיעה באמון הציבור במובן אחר: הציבור מצפה לכך שבית החרושת הנקרא ממשלה, לא ישבות ממלאכה כל אימת שהכנסת תחליט על פיזור”. אולם שום מסקנה מעשית לא הוסקה מדברים אלה, והמדינה ממשיכה להתנהל על פי חקיקה שיפוטית שגויה הנופלת ברמתה ובאיכותה מהחקיקה של הכנסת.

סיכום

ההלכות שהעניקו לבית המשפט העליון כוח בלתי מוגבל נותרו בעינן, אולם ניכרת התמתנות בהפעלת הכוח הזה. בית המשפט גם נזהר מהתערבות בחקיקה המיועדת להגן על המדינה הציונית מפני המבקר שים לערערה. תוצאה זו הושגה לא פעם על חודו של קול, ונראה שהאידאולוגיה הרדיקלית עדיין נטועה עמוק בבית המשפט העליון. חל גם שיפור במשפט הפלילי, אולם הפגיעה בזכויות אדם בתחום זה עדיין קשה וחמורה.

בג"ץ חדל כמעט לחלוטין מעיסוק בנושאים ביטחוניים, ובמקומם גילה עניין בשאלה אחרת החורגת

מתחומו – אחוז החסימה. לא ברור אם זהו מבוא לתחום חדש בפסיקה שתועלתה הצפויה דלה, בעוד שזדה והעומס שתטיל על המערכת אינם מוטלים בספק. בית המשפט עדיין רואה את עצמו חופשי לפרש

את החוק בניגוד לאמור בו ובניגוד לכוונת המחוקק, אם הדבר נראה לו דרוש לנרשא החשוב בעיניו, אם זה “מלחמה בשחיתות” ואם מדובר בהשלטת המשפט־נים על המדינה. נמשך גם השלטון הבלתי סביר של היועץ המשפטי על כל מערכת הממשל ושיתוק המדינה בתקופת בחירות.

בית המשפט לא פיתח הלכות המאפשרות לו לסנן את העתירות המובאות לפי

ניו ולא החיה את ההלכות שאיפשרו לו לעשות כן בעבר. לפיכך הוא כורע תחת העומס, ותפקודו בכל התחומים – לרבות ערעורים אזרחיים ופליליים – נפגע קשות.

בסך הכל אנו עדים לשיפור לעומת המצב שקדם לכהונתו של גרוניס, אולם הדברים עדיין רחוקים מלהשביע רצון, ובית המשפט ממשיך לגבות מעצמו, ממערכת המשפט ומהמדינה כולה את מחיר המהפכה המשפטית.

ההתמתנות של בית המשפט העליון בתקופת גרוניס משתקפת גם בעניין חוק ועדות הקבלה. התוצאה אמנם חיובית, אולם הרוב הדחוק שבו הוחלט שלא לפסול את החוק מלמד עד כמה הגישה האקטיביסטית מושרשת בעליון

“מן הממורסמות שעורכי דין ללא אתר אינטרנט - מאבדים בכל יום לקוחות רבים!!!”

יש לנו פתרון מעולה בשבילכם!
בניית אתר מקצועי לעורכי דין בחתאמה אישית
כי זו המומחיות שלנו!
הזמינו אתר עוד היום!

www.sitesbuilderbiz.com

050-8866422 (מ"ד אח"י)
websites.indigo@gmail.com

www.mishpateam